

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

«Ο Άλξής, Ύψηλάντης και ο Ίερός Λόχος, Η Μεγάλη Έβδοςμός του Γένους. Ένα τρομαχτικό Συμβούλιο στη Μεγάλη Βεζύρια. «Θάνατος! Θάνατος!» Ο χασισοποιημένος Γεριακός. Μια μυστηριώδης επίσημη επιστολή στον ήμεμον Κωνστ. Μουρούζη. Νύχτα άγωνίας. Και η κεφαλή του πρίγκηπος πέφτει στο Άλαϊ Κιόσκ.

«Όταν εξηγήθη από τον Άλέξανδρο Ύψηλάντη «ή Επανάστασις του Έλληνικού Γένους» στη Μολδοβλαχία, ή Κωνσταντινούπολις ήταν ή μεγάλη και δυνατή πρωτεύουσα της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας. Είχε σχεδόν ένα εκατομμύριο κατοίκους και ή φρουρά της αριθμιούτε είκοσι χιλιάδες, γιαντισάρους, πέντε χιλιάδες τοπιτζίδες (πυροβολητές), δύο χιλιάδες κουμπαρατζήδες (βομβαρδιστές), τρεις χιλιάδες σελιχτάρηδες (χωροφύλακες) και πολλές χιλιάδες πεζούς, ιππείς, γεφυροποιούς, μηχανικούς κλπ. Και όμως ο Σουλτάνος και ή Κυβέρνησις του εφοβήθησαν σοβαρώς ότι οι άοπλοι Φαναριώτες θά επιχειρούσαν στάσι μέσα στην καρδιά της Τουρκίας!

Μάλιστα αναγγέλθηκε μάλιστα ή Έλληνική επανάσταση, ο Μουσουμανικός όχλος έτοιζε τά δόντια του. Άγιος κηρύχθηκε ο διωγμός εναντίον των «Γκιαούρηδων» σε όλες τις πόλεις της Αυτοκρατορίας. Μπουλουκία από αίμοβόρους Λαζούς περατίες έβγχαν στο Γαλάτσιο και άλλα παράλια της Μαύρης Θαλάσσης και έσφαζαν πολύ κόσμο. Γιαντισάρου σκορπίστηκαν στη Βλαχία, σελιχτάρηδες στα Έλληνικά προάστεια της Πόλης. Και το χριστιανικό αίμα έτρεχε ποτάμι άχνιστό. Όσοι πλούσιοι Βλάχοι και Μολδανοί ήταν έγκαταστημένοι στη Πόλη, συνελήφθησαν και απέκεφαλίστηκαν με την πρόφαση ότι είχαν συνενόηση με τον Ίερό Λόχο, και ή περιουσία τους έδημεύτηκε...

Τέλος, ήρθαν ειδήσεις από το Μωριά ότι ο Έπίσκοπος Γερμανός έσήκωσε τη Σημαία του Ίερού Άγώνος στην Άγία Λαύρα. Τότε πιά ή κατάσταση δεν είχε συγκρατημό. Ήταν Μεγάλη Έβδοςμός. Ο Σουλτάνος διέταξε να συγκληθή Μέγα Διβάνο (δηλ. Συμβούλιο του Στέμματος) για ν' άντιταχθή στον κίνδυνο της Αυτοκρατορίας! Τη Μεγάλη Παρασκευή κατά την άνατολή του ήλιου, ο Βεζύρης Βενδερόη Άλη Πασάς, καθισμένος στην έδρα του, επάνω από την όποιαν είνε χαλαγμένο το μονόγραμμα του Σουλτάνου τριγωνισμένο με την επιγραφή «μιά όμα δικαιοσύνης άξίζει περισσότερο από εξήντα χρόνια προσευχής» ο Βεζύρης διατάζει να σηκώσουν το παραπέτασμα της αίθουσής των συνεδριάσεων. Οι έπίσκοποι, Τοῦρκοι, που είχαν προσκληθῆ στο Συμβούλιο, εισάγονται, καθένας κατά την άξια του, κάνουν ένα έδαφιστό τεμενά και κέρνει καθένας την όρισμένη γι' αυτόν θέσι. Ο Μουρτζής παραβάθεται δεξιά στο Μ. Βεζύρη, ψηλότερα από τον Καζασκήρη της Ρούμελης. Άριστερά κάθεται ο Καζασκήρης της Άνατολής. Ο Ίστανμολ Καντησίς, οι Μολάδες του Γαλάτ, του Έγιοούτ, του Σχαντάρεως αντιπροσωπεύοντες τους γραμματείς και τους άρχηγούς του λαού, έτάχθησαν στη σειρά γιαντισοί επάνω στο σοφά, με το πρόσωπο γυρισμένο προς το μονόγραμμα του Σουλτάνου. Όρθως στη μέση της σάλας ο Τσαουμασις, (άρχηγός των τελετών,) εσημαίτιζε τον άξονα του ζυκλου που άποτελείτο από όρθιους γιαντισάρους άγάδες τοσπιτατζήδες (1), άσκερήδες (2), άνταμπασιήδες (3), σακιάδες (4), καραζολτζήδες (5). Ο τελετάρχης—ό οποίος με το κεφάλι του θά έπλήρωνε την παραμικρή παρατυπία—άφου έξέλεγε την τάξι και έτοιποθέτησε ένα βουβό φρουρό πίσω από την πορτέρα της είόδου, άπεχώρησε στον παραθάλαμο.

Τότε ο Βεζύρης διέταξε να εισαχθή. Ο Ρεϊζ Έφένδης (Ύπουργός των Έξωτερικών και πιστώτερος γραμματέυς του Μ. Βεζύρη). Ο Ρεϊζ Έφένδης έλαβε το λόγο, έξέθεσε τας επαναστάσεις του Άλξυργάν (Βλαχίας), του Καραβογάν (Μολδαβίας) του Μωριά και της Ρούμελης και έκάθησε. Ο Μ. Βεζύρης έθεσε τότε το έρώτημα:

— Πώς ποινή πρέπει να επιβληθή στους δούλους του επανειστάτην εναντίον της πηγή; της θείας χάριτος και των ούρανών έμπνεύσεων, του άνατάτου άρχηγού των Μουσουλιάνων, Χάν υιού του Χάν, κυριάρχου των δύο ήπειρών, του Σουλτάνου Μάχμους του Β'...

— Θάνατος! Θάνατος! Θάνατος! άπάντησε τρεις φορές βουερό το Μέγα Διβάνο!

Και για πολλά όμα δεν άκούγονταν μέσα στην άπέραντη εκείνη αίθουσα παρά κραυγές μίσους,κατάρες έξι ή σέως εναντίον των άπίστων και εχθής για την ευδαιμονία του Σουλτάνου που τον ώ-

νόμαζαν «τί γρι» «λέοντα» «ά ή ττη τον» «κεραυνον» κλπ.

Ο Μ. Βεζύρης έχάιδεψε τη γενειάδα του ευχαριστημένος και επανέλαβε την έρώτησί του στο Μουρτζή. Ο άνώτατος κληρικός όρθως, έσήκωσε το χέρι ψηλά, έπεκαλέσθη το όνομα του Προφήτου και έβροντοφώνησε:

— Θάνατος εις τους άπίστους.

Και ή τρομερά καταδίκη επανελήφθη τρεις άκόμη φορές από τους άλλους. Το Συμβούλιο έβγαλε την άπόφασή του και διελύθη.

Στη Πόλη ύπληχε την εποχή εκείνη μια τόξη χασισοπωτών που τους νόμοζαν τε ρ ι α κ ή δ ε ς. Λοιπόν την άλλη μέρα, Μέγα Σάββατο, ένας τέτοιος τεριακός, στις 8 το πρωί, έρεθισμένος από το γασίς, διευθύνεται στο τέμενος Σουλταμινέ που ήταν γεμάτο πιστούς για την πρωινή προσευχή, άνεβαίνει στην έξεδρα του Ίμρη, και με σηκωμένες τριχες, με σπιθοβολούντα μάτια, με άφριστο στόμα άρχίζει να προφητεί: «Ο Σατάν της καταστροφής θά βγή από το Μωριά για να έξολοθροδού το Μουσουλιανικό γένος! Τά βουνά, έφάνανε, έγέρμαν από τους ύπεραπιστάς του Σαουρού, τά νηπά του Αϊγίου άπόλυμαν τους ναύτες τους! Φοτιά και λεκιάδι θά φάη τη Σαμπουλ!...

Τά λόγια αυτά του θρησκόλητου τεριακή βόηχαν κατάλληλο έδαφος στα έρεθισμένα πνεύματα των Όθωμανών. Με άλαλαγμούς έξεχύθησαν στο δρόμο, σχηματίσθησαν τεριατικά ένοπλη διαδήλωσι και ή σφαγής των χριστιανών άρχισαν σε όλη την Κωνσταντινούπολη!...

Την εποχή εκείνη βρισκότανε στην Πόλη ο ήμεμων της Βλαχίας Κωνσταντίνος Μουρούζης. Είχε κληθεί επί ηδρας από την έδρα του και από 39 ήμερων έτελειωσε τα έπιόνδυνα καθήκοντα του πρώτου διεργμίνεως στα γραφεία της Ύψηλης Πύλης.

Την προηγουμένη των γεγονότων που διηγήθηκαμε, ενώ ο Μουρούζης, καθισμένος στα γραφεία του δεχότανε διάφορα έγγραφα, άναφορές κλπ. ένας ξένος, άγνωστος άνθρωπος, έπροχώρησε, έροξε άπάνω στο τραπέζι του, ένα γράμμα και εξαμινίστησε άμείσως. Η έπιστολή αυτή διευθύντο προσωπικώς στο Μουρούζη, είχε τη λέξι «εμπιστευτική» και ήταν σφραγισμένη με πέντε σφραγίδες από βουλοκέρι.

Ο Μουρούζης άπεσφράγισε την έπιστολή και έκπληκτος είδε την ύπογραφή του πρίγκηπος Άλέξανδρου Ύψηλάντη. Ο άρχηγός της Επανάστασεως του έγγραφε από τη Βλαχία όπου είχε μπει με τον Ίερό Λόχο του, του έφάνερωσε πολλά σχέδια της Φιλικης Έταιρείας και τις έλπίδες του.

Τρέμοντας από τη συγκίνησή του ο Μουρούζης έμπηξε σε θανάσιμη άγωνία. Δεν ήξερε τί να κάνει. Νά φανερώση τά περιεχόμενα; Άλλά τότε θά ένοχοποιούσε τον έαυτο του ότι είνε μνημένος στα σχέδια των φιλικών. Νά τ' άποκρύψη; Άλλά τότε δε διέτρεχε τον κίνδυνο μήπως ο άγνωστος, που του έφερε την έπιστολή, ήταν ίσως κατάσκοπος βάλμενος από την Τουρκική Κυβέρνησι για να δοκιμάση την πίστη του;

Ο ήμεμων Μουρούζης έδίστασε λίγο. Κατόπιν όμως έουμβουλεύθη μόνο την τιμή του και κρατώντας το δλεθρο γράμμα, παρουσιάστηκε στο Ρεϊζ Έφένδη και του άνεκοίνωσε το περιεχόμενο...

Ο Ύπουργός των Έξωτερικών τένωσε τά μάτια έκπληκτος, σηκώθηκε και ειπε στο Μουρούζη:

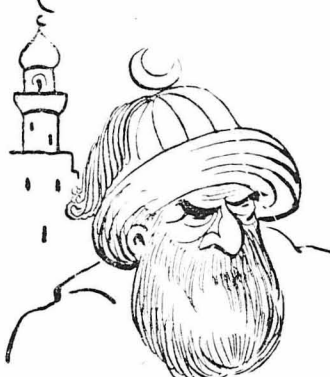
— Το πρώγμα είνε σοβίρο! Πάμε μαζί στο Μεγάλο Βεζύρη.

Το γράμμα διαβάζετα μπροστά στο Βεζύρη, ο όποιος φοιτά το Μουρούζη άν γνωρίζη εκείνον που του το έδωσε. Άπαντά ότι όχι μόνον δεν τον γνωρίζει, άλλ' ούτε και μπορεί να πη τά χαρακτηριστικά του γιατί έροξε το γράμμα στο τραπέζι και γίνηκε άφαντος άναιμαχθείς με το πλήθος των ύκαλλήλων και των άλλων έπιικτωτών.

— Δεν είχα κανένα λόγο να τον προσέξω, έτελειωσε ο Μουρούζης. Κ' έπειτα χάθηκε σαν άνεμος από μπροστά μου.

Ο Μέγας Βεζύρης έφάνηκε ίκανοποιημένος από τις εξηγήσεις αυτές. Το ίδιο και ο Ρεϊζ Έφένδης. «Εινε βίβατον, ειπε, ότι και ή Α. Μ. ο Σουλτάνος θά βοηθί την εξήγησι άρεσθη. Ο ήμεμων Μουρούζης μπορεί να είνε ήσυχος...Και ο Μουρούζης άποχωρεί με τις σχετικές ύποκρίσεις...

Την άλλη μέρα—δηλαδή την τεσσαρακοστή άφ' διου έτελειωσε τα καθήκοντα του Μεγάλου Διεργμίνεως ο Μουρούζης—προσκαλείται ύπηρεσιακώς να λάβη μέρος σε συνδιάσκεψι που θά γίνη μεταξύ του Πρέσβους της Αυστρίας, του Μεγάλου Βεζύρη και του

(1) Συνταγματάρχας, που δίνουν τλ... ζουμί στο Σουλτάνο!
(2) Γεννατάρχης άρχιμαγιστρούς του Σεραγιόν.
(3) Δοξαγός, άρχιθαλαμηπόλους >
(4) Ύπολοχαγός του γλυκού νερού >
(5) Δοξίας παραμαγιστρούς

Υπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν στὴν Ὑψηλὴ Πύλῃ.

Στὸ δρόμο, ὁ Μουρούζης λαβαίνει ἕνα γραῖμα τοῦ Ρεῖτς Ἐφένδη, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπληροφόρησε διὰ τῆς συνδιασκευῆς ἀνεβλήθη καὶ τὸν προκάλεσε νὰ πᾶν νὰ τὸν ἰδῇ. Ὁ Μουρούζης παρουσιάζεται στὸν Ὑπουργό, γίνεται δεκτὸς μὲ φιλοφρονήσεις καὶ ἀκούει τὰ ἔξης :

— Δυστυχισμένε πρίγκιψ, εἶπε ὁ Ρεῖτς Ἐφένδης, σὲ συκοφαντοῦν ! Ἐχεῖς φαίνεται πολλοὺς ἐχθροὺς ποὺ θέλουν τὴν καταστροφὴ σου. Ἐγὼ ξέρω, ὅτι εἶσαι ἀθῶρος, ἀλλὰ λυποῦμαι ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σὲ δικαιολογήσω ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Κυρίου μας καὶ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν κίνδυνον ποὺ σὲ ἀπειλεῖ !... Ἀλλὰ πῆγαινε ἀμέσως στὸν Κεχαγιάμπεη (Ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν) καὶ προσπάθησε νὰ τοῦ ἀποδείξεις τὴν ἀθωότητά σου. Πῆγαινε... Εἶθε ὁ εὐσπλαχνὸς καὶ ὑπεράριστος Θεός, εἶθε νὰ σὲ βοηθήσῃ στὴν ὀλεθρία αὐτὴ περίστασι !...

Ἔτσι μίλησε ὁ Ρεῖτς Ἐφένδης. Ὁ Κωνσταντῖνος Μουρούζης ὑποκλίνεται καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ὑπουργοῦ γιὰ νὰ πᾶν στὸν Κεχαγιάμπεη. Στὴν ἔξοδο ὁμοῦ συλλαμβάνεται ἀπὸ πέντε σελιχτάρηδες καὶ χωρὶς καμμιᾶ ἄλλη διαδικασίᾳ ὀδηγεῖται στὸ Ἀλάϊ Κιόσκ. Ἐκεῖ τὸν παραλαμβάνει ὁ Μπασταντζήμπασης, ὁ κυβερνήτης τοῦ Σεραγιοῦ καὶ τῶν Ἀυτοκρατορικῶν Ἀνακτόρων, πρόσωπο σημαντικὸ στὴν ἐθνομιστοσύνη. Ἡ παραλίε τῶν Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντιδῆς διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν του. Στὶς θαλάσσιες ἐκδρομὰς τοῦ Σουλτάνου αὐτὸς κρατοῦσε τὸ τιμόνι τῆς αυτοκρατορικῆς βάρκας, αὐτὸς ἦταν ὁ διευθυντὴς τῶν ὕδατων καὶ πασῶν τῆς περιφέρειᾶς Κων/πόλεως, αὐτὸς διηρῶνεν τὸ κληρῖον, τὸ ψέμμα καὶ τὸ ἐμπόριο. Εἶχε ὁμοῦ καὶ μιὰ ἄλλη ὑπηρεσίᾳ ὁ Μπασταντζήμπασης. Ἐξασκοῦσε τὸ φοβερὸ ἔργο τοῦ ἐπιστάτου τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων διὰ τὴν καταδίωξιν ἦταν μειοστάνες τῶν Κράτους, πράγμα ὄχι σπάνιον στὰ χρόνια ἐκείναι τῆς φρίκης.

Μόλις ὁ δυστυχὴς Μουρούζης ἀντίκρουσε τὸν μοιραῖον αὐτὸν ἀνθρώπον ἐκατάλαβε, ὅτι ἦταν χαμένος ! Ὁ Μπασταντζήμπασης τοῦ ἀνήγγειλε τὴν καταδίωξιν του.

Πεῖο πέρα ἦταν παραταγμένη ἡ Ἀυτοκρατορικὴ φρουρὰ, περιστοιχίζουσα τὸ Σουλτάνον, καθισμένη σὲ θρόνον. Ὁ Μουρούζης, μὲ τὰ χεῖρα δεμένα πίσω, ὀδηγήθη στὴ μέση τοῦ τετραγώνου. Ἐκὺντάζε τὸν Μαχμούτ Β' κατὰ πρόσωπον καὶ ἔφώναξε :

— Εἶ μαι ἄ θ ῶ ος !

Ὁ Σουλτάνος ἔκανε μιὰ χειρονομίᾳ ἀνυπομονησίας. Ὁ μαῦρος Δῆμος ποὺ ἔστρεκε πλάτ' του μὲ γυνὸ τὸ σπαθί, ἄρπασε τὸν πρίγκιπα Μουρούζην ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸν ἀνέτρεψε καὶ μ' ἕνα τρομερὸ χτύπημα τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Ἐπειτα τὸ εἰσήκουσε φιλάειμοστάτων καὶ τὸ ἐκάρφωσε στὴν κορφή ἑνὸς πασσάλου. Μιὰ ἐπιγραφή ἐνήρτυε τὸν Κωνσταντῖνον Μουρούζην «ἀρχηγὸ τῆς μεγάλης συννομισίας !...».

ΜΙΚΡΑ ΠΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΗ

Μιὰ μέρα, ὁ περίφημος γάλλος λιβελλογράφος Ἐρρίκος Ροσφόρ—ὁ ὁποῖος φημιζόταν πῶς ἦταν καὶ ὁ πῖο πονόφυχος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου—δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν κάποιου κυρίου, ποὺ τοῦ εἶπε σχεδὸν τὰ ἔξης :

— Ἐγὼ ἀκούσει κίτριε Ροσφόρ, νὰ λένε πῶς βγάξετε πολλὰ λεπτὰ καὶ πῶς ἔχετε μιὰ καρδιά ποὺ εἶνε ἕνα κομμάτι μάλλιμα. Σὰς παρουσιάζεται λοιπὸν αὐτὴ τῆς στιγμῆς μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ μὲ πείσετε καὶ μένη ἂν ἡ δίδοσις αὐτῆς ἀληθεύει. Νὰ λοιπὸν περὶ τίνος πρόκειται... Μιὰ γυνὴ καὶ ἀνάγκη γυναίκα, ποὺ ἔχει δύο μέρη νὰ βάλῃ μπουκάκι στὸ στήμα τῆς, διατρέχει σοβαρώτατο κίνδυνον νὰ τὴν πετάξουν στοὺς πέντε δρόμους, ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἐβδομήντα πέντε φράγκα νὰ πληρώσῃ τὰ νοίκια ποὺ χρωστάει.

— Τὴ δυστυχισμένη τὴ γυναίκα !... ψιθύρισε μὲ συγκίνησιν ὁ Ροσφόρ, ἔτοιμος νὰ βάλῃ τὸ χεῖρ του στὴν τσέπη...

— Ναι, ἡ δυστυχία τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶνε κατὰ ἀφάνταστο. Εἶνε ἄδικο ν' ἀντικρούσῃ τὴν καταντία τῆς χωρὶς νὰ ῥαγίσῃ ἡ καρδιά σου, νὰ σοῦ θοῦν δάκρυα στὰ μάτια. Ἐβδομήντα πέντε φράγκα δὲν εἶνε τίποτα γιὰ σὰς. Καὶ νὰ μὴν ξεχάσετε πῶς τὰ σώσετε ἀνθρώπον μὲ τὸ μηδαμινὸ αὐτὸ ποσό.

— Δώστε μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Ροσφόρ, τὸ νομα καὶ τὴ διευθύνσῃ τῆς νὰ πάω νὰ τὴ βρῶ.

— Ἀ ! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῆτε σ' αὐτὸν τὸν κόπο. Εἶμαι ὁ πλιτονοικιοκὺρ τῆς. Δώστε μου τὰ 75 φράγκα γιὰ τὰ νοίκια ποὺ μοῦ χρωστᾶται καὶ πάρτε τὴν ἀπόδειξιν ἐξοφλημένη !...

Ὁ ἘΜΠΕΤΟΒΕΝ,

Ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Α. Κασιόνην ἐξεδόθη ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν σειρὰν τῆς Ἐφερόνης ὁ Ἐμπετόβεν μελέτη τοῦ Ἀγ. Ζάχου, μὲ δέκα εἰκόνας. Πωλεῖται εἰς τὰ Κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ τὰ κιόσκια, ἀντι δρ. 14.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Γ. Μ.

Κατ' ἐξοχὴν κοσμικὸς τύπος, εἶνε πολὺ ἀμφίβολον ἂν δὲν ὑπάρχουν κοσμικαὶ δεξιώσεις ποὺ νὰ μὴ εἶνε παρὸν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, διότι πράγματι εἶνε λίαν εὐεργετικὸς παράγον τῶν σαλονιῶν καὶ ἐκτάκτως περιζήτητος, πάντοτε μὲ κέρφι, φουσιγονομὰ ποὺ λαμποκοπᾷ, παρουσιαστικὸν εὐχάριστο, ὕψος συμπαθέστατον. Διοργανωτὴς δὲ δεξιώσεων ἀσύγκριτος, ἀρχίζοντας ἄρτι τὴς συγχρότατες δεξιώσεις ποὺ λαμβάνουν χώραν εἰς τὴν ὀραιότατην οἰκίαν του, μὲ ἀντραῖν ἐξασφαλισμένον, κυλιεῖται ἀφαντάστου ποιητικῆς καὶ πλοῦτου, περιποίησι ποὺ σπλαχνίει, μὲ ἐπιγραφῶν «λαϊσέ—ἀλλέ» ποὺ ξεκουράζει καὶ εὐχαριστεῖ τοὺς κεκλημένους. Σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ διακοσμῆς πολύτιμος, ἀπόδειξις, διασκευῆ, διάκομος, καὶ τακτοποιστὴς τῶν αἰδουσῶν του, ποὺ κἀμνον «ὅτ' ἐκόλ» τοῦ καλλιτεχνικοῦ γούστου. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν, λίαν χουμοριστάς «κωξέρ».

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ἄφιξις τῆς Ἰσπανικῆς μοίρας εἶχε εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν στὰ κοσμικὰ κέντρα Ἀθηνῶν, Παλέρου, Κηφισιάς.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔγινε ἡ «κλιτορ» τῶν γευμάτων εἰς τὸ «Παβλιόν Ροξ» διὰ τοῦ γεύματος ποὺ παρέθεσεν πρὸς τιμὴν τοῦ Ναυάρχου καὶ τῶν Ἰσπανῶν ἀξιωματικῶν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ Κανάρης.

— Εἰς τὸ γεῦμα παρεκάθησε ὁ Μαρκήσιος ντὲ Πράτ καὶ ὁ Ἀ' γραμματεὺς τῆς Ἰσπανικῆς Προσβείας, Ὑπουργοὶ μετὰ τῶν κυριῶν καὶ ὁ Ναύαρχος καὶ ἡ κα. Β. Λοπρέστη, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ στόλου κα. Ν. Μακκάς, καὶ ἡ Δις Ἰρέν Ν. Μακκά, πολὺ ὡμορφῇ μὲ θαυμασίαν καὶ φρεσκότατην τουαλέττᾳ ἀπὸ ζοφρέτ λευκὴ ποὺ ἔσχημάτιζεν ἰδιορρυθμὴ «παννὸ σιπερατζέ» καὶ ζῶνη λαμὲ ἀρζάν.

— Εἰς τὴν χορευτικὴν «Πίστ» διακρίνοντες κομψότερες κυρίες καὶ Δεσποινίδες μετὰ αὐτῶν ἀρκτεῖται ἔχουν ὡς «παρτεναίρ» Ἰσπανοὺς ἀξιωματικούς, οἵτινες θαυμάζονται διὰ τὴν χορευτικὴν δεξιότητάν των.

— Ἐνα ζεῦγος χορευτικῶν «Ἐπὶ κοκκοῦρ» ἡ Δις Ε. Μ. καὶ ἕνας ὄρασιότατος Ἰσπανὸς ἀξιωματικὸς.

— Ἡ ἐπὶ τοῦ θορηκτοῦ «Ἀβέρωφ» δοθεῖσα προχθὲς 5-8 δεξιῶσις πρὸς τιμὴν τοῦ Ναυάρχου καὶ τῶν Ἰσπανῶν ἀξιωματικῶν ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστάτη.

— Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στόλου Ναύαρχος Μακκάς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ κα. Φωκᾶ κυβερνήτου τοῦ «Ἀβέρωφ» ἐδέχοντο τοὺς πολυπληθεῖς προσκεκλημένους μὲ πολλὴν εὐγένειαν.

— Χορὸς ζωηρότατος—κυλιεῖται πλουσιώτατον—καμπανιτῆς ἄφθονος καὶ ὄρασιότατες κυρίες καὶ Δες, τουαλέτες καλαίσθητες προσέδιδον πολλὴν αἴγλην.

Διεκρίναμεν τὸν Μαρκήσιον ντὲ Πράτ καθὼς καὶ τὸν Ἀ' Γραμματέα τῆς Ἰσπαν. προσβείας, τὸν ὑπουργὸν καὶ τὴν κα. Μαζαράκη μὲ μπέζ, τὴν Καν Μεταξά μὲ μαῦρα, τὸν ὑπουργὸν κα. Κανάρη, τὸν ὑπουργὸν κα. Ἀγγελόπουλον, τὸν Ναύαρχον καὶ τὴν κα. Λοπρέστη μὲ λευκὰ, τὴν κα. Μιχαλακοπούλου μὲ πολὺ σιζ τουαλέττα κρέμ μ' ἄουλούδια χρωματιστά, τὸν κα. καὶ τὴν κα. Γ. Μακκά μὲ μαῦρα τὸν κα. καὶ τὴν κα. Μπέννη μὲ μπλε παστέλ, τὸν κα. καὶ τὴν κα. Μίλτ. Κανάρη μὲ πράσινα ὄρασιότατη, ἡ κα. Μακάλει μὲ γκρι ἀρζάν, πολὺ ὄραια ἐπίσης ἡ κα. Σουμιουορδὴ μὲ μαῦρα μπλε-ροῦ καὶ μπέζ, συνδυασμὸς πολὺ σιζ, κα. καὶ Δίδα Πετρετζά μὲ ῥοζ, κα. καὶ διδας Φραντζῆ, ὁ κα. καὶ ἡ κα. Κ. Νεγρελόνη μὲ μπέζ, Δες Μπόστια μὲ μαῦρα, κα. καὶ κα. Γεροντα μὲ μαῦρα καὶ κόκκινα, κα. καὶ κα. Λεοντοπούλου μὲ μπέζ, κα. καὶ κα. Πανᾶ μὲ γκρι, κα. καὶ κα. Ἐμμανουήλ μὲ ἔβρι χαριτωμέναι ἐμφανίσεις αἱ Δες Ἰρέν καὶ Ἀλεξ. Μακκά μὲ μαῦρα.

— Τῆς ἀνωτέρω δεξιώσεως προηγῆθη καὶ δεξιῶσις ἐπὶ τῆς ἰσπανικῆς ναυαρχίδος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς ὁποίας—θαυμασίως διασκευασμένης—ἐδέχοντο τοὺς κεκλημένους ὁ Ναύαρχ. Καραβόσκας βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτετραμένου τῆς ἰσπανίας Μαρκήσιου ντὲ Πράτ.

Διεκρίναμεν τὴν κα. Μιχαλακοπούλου μὲ ὄρασιότατην τουαλέττᾳ μπλε ροῦά, τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τὴν κα. Τσαλδάρη μὲ βιεν-ὀ, τὴν κα. Μεταξά μὲ μαῦρα, τὸν στρατηγόν—ὁ τουργὸν τῶν στρατιωτικῶν καὶ τὴν κα. Μαζαράκη μὲ τέτ-ντὲ-νεγκο, τὸν ὑπουργ. τῶν ναυτικῶν κα. Κανάρη, τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στόλου καὶ τὴν Δίδα Μακκά, τὸν Ναύαρχον καὶ τὴν κα. Λοπρέστη μὲ μπέζ, τὸν στρατηγὸν καὶ τὴν κα. Φραντζῆ μὲ μπέζ, τὰς Διδας Φραντζῆ μὲ ἄσπρα ἡ μία καὶ κόκκινα ἡ ἄλλη, τὴν κα. Σοφ. Δούρανη καὶ Δίδα Βουδου, τὸν κα. καὶ τὴν κα. Λεοντοπούλου μὲ γκρι, τὸν κα. καὶ τὴν κα. Γ. Μακκά μὲ μαῦρα, τὸν κα. καὶ τὴν κα. Μίλτ. Κανάρη μὲ μπέζ ὄρασιότατη, ἡ κα. Μακάλει μὲ μωβ, τὴν κα. καὶ Δίδα Στεφ. Μεταξά—πολὺ εὐμορφῇ μὲ τουαλέττα ἐμπριμέ, τὴν κα. Ρωξ. Καρατζά μὲ μαῦρη νταντελένια τουαλέττα. Τὴν Δίδα Χαρ. Ράλλη μὲ μπέζ πολὺ χαριτωμένη ἐμφανίσις τῆς σύζυγον τοῦ νέου Γραμματέως τῆς Βελγικῆς προσβείας—Ἀμερικανίδος—μὲ ἀσπρόμαυρα. Ἡ Μονταίν

ΑΓΡΑΦΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ," ΠΟΥ ΕΚΚΑΘΑΡΦΗΣΕ ΜΕ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΕΠΙ ΠΛΕΘΝ ΣΕΛΙΔΕΣ, ΜΕ ΕΚΑΚΤΗΝ ΎΑΝΗ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων εἶνε καὶ τὰ ἔξης: «Ἀγάπη καὶ περιήτροφο», «Γιὰ νὰ εἰσθε γεροὶ καὶ ὕγιεις», «Ὁ Τζαῖν Κούγκαν», «Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὸ...Ἐωγράφος», «Ἡ ἐκδικιστὴς ποὺ φέργει στὴ λαίμητόμο», «Γιὰ τὴν ἀγάπῃ μιὰς γυναίκας», κ.λ.π.

Ἐπίσης ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΝ, Διευθυντοῦ τῆς Ἀσφαλείας τῶν Παρισίων καὶ τὸ συναρπαστικὸ μυσθιστόρημα τοῦ κα. Διον. Κοκκίνου

ἘΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ